

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: J. P.
zastoupen: Mgr. Evou Hrbotickou, advokátkou
se sídlem Jiráskovo náměstí 678/33, 326 00 Plzeň

proti

žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje,
se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2024, č. j. PK-VVŽÚ/8480/24,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Přeštice, odboru správního a dopravního (dále jen „městský úřad“) ze dne 05.08.2024, č.j.: PR-OSD-SKK/84518/2024, sp.zn.: PR-OSD-26372/2023- SKK-PŘ.232/V-a, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č.

251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o některých přestupcích“), kterého se dopustil tím, že dne 30.09.2023 kolem 12:00 hodin, v rodinném domě č.p. X. v obci R. po předchozí slovní rozepři úmyslně fyzicky napadl svoji sestru paní E. H., a to jednou ranou rukou sevřenou v pěst do oblasti nosu, čímž jí způsobil zranění (podlitinu a krvácení z nosu), které si vyžádalo lékařské ošetření, a za který mu byla uložena pokuta ve výši 2.000 Kč a náhrada nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

2. Žalobce v žalobě namítal, že stranou pozornosti správního úřadu, který o jeho odvolání rozhodoval, neměla zůstat skutečnost, že bylo řízení vedené Městským úřadem Přeštice zmatečné. Pokud jde o účastníky řízení, pak ti byli zároveň osoby obviněné a osoby přímo postižené spácháním přestupku. Správní úřad 2 skutky spojil do společného řízení, které však vedl pod jinými spisovými značkami, v jedné věci vydal 3 usnesení a ve druhé jediné. Žalobce tak měl za to, že došlo k vyloučení a rozdělení věci, aniž by se s tím mohl seznámit.
3. Žalobce v žalobě nesouhlasil s argumentací správního orgánu, podle níž „nemá zásadní pochybnost o tom, že zranění vzniklo v přímé souvislosti s jednáním obviněného, tedy po úderu ruky sevřenou v pěst“, když podle žalobce se má zjišťovat stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nikoliv stav, o němž v zásadě nejsou žádné pochybnosti.
4. Žalobce dále uváděl, že na svoji obranu vznášel důkazní návrhy do protokolu o ústním jednání, o nichž Městský úřad Přeštice doposud nerozhodl.
5. Podle žalobce v situaci, kdy proti sobě stála tvrzení E. H. a její matky na straně jedné, a tvrzení J. P. a jeho dcery M. P. na straně druhé, měl správní orgán zohlednit, že J. P. byla oznamovatelkou jiného jednání ve správním řízení, které bylo zastaveno. Nadto podle žalobce ze strany správního úřadu zůstalo neosvětleno, proč uvěřil matce s dcerou, a nikoliv otci s dcerou. Žalobce namítal nevypořádání se s neprůkazností okamžiku pořízení fotografií, které byly E. H. založeny do spisu. Žalobce nesouhlasil s argumentací správního orgánu, podle níž „jednání obviněného je o to závažnější, že bylo činěno proti ženě“. Žalobce měl za to, že jde o diskriminaci z důvodu příslušnosti k mužskému pohlaví, neboť ze strany správního úřadu zůstalo neosvětleno, z jakého důvodu se domnívá, že muž nemůže být napaden ženou. Pokud jde o tvrzení J. P. a její dcery E., že měla E. H. téct krev, podle žalobce tuto okolnost vzal správní úřad za svou, aniž by byla podložena důkazy.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že žalobce navrhl v průběhu ústního jednání dne 17.04.2024 vyžádání si spisového materiálu od kriminální policie Plzeň - venkov, která řešila další incident v rodině P., který se měl odehrát dne 21.02.2024. Toto právní zástupkyně vyžadovala jako důkaz - prokázání potence jednotlivých účastníků atakovat další zúčastněné. Městský úřad neprovedl tento navržený důkaz, neboť v jeho provedení neshledal reálnou možnost jeho využití v předmětné projednávané věci. Krajský úřad k tomuto zdůvodnění ještě dodal, že navržený důkaz nikterak nesouvisí s předmětem tohoto přestupkového řízení. Jednání fyzické osoby v jeden okamžik nelze přičítat jeho jednání v jiný okamžik a na základě tohoto rozhodovat o vině či nevině. Krajský úřad stejně jako městský úřad provedení tohoto důkazu nepovažuje za účelné ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť vůbec nesouvisí s předmětným jednáním, a tudíž jeho vypovídající hodnota pro předmětné řízení je nulová. Právní zástupkyně žalobce provedení tohoto důkazu zdůvodnila tím, že prokáže schopnost jednotlivých účastníků předmětného přestupkového řízení fyzicky napadnout další zúčastněné osoby. Právní

zástupkyně žalobce tvrdí, že tato schopnost je trvalá. S tímto názorem se krajský úřad nemůže ztotožnit, neboť takový názor považuje v předmětné věci za ryse subjektivní, bez jakékoli důkazní potence v předmětném přestupkovém řízení.

7. K námitce diskriminace z důvodu příslušnosti k mužskému pohlaví žalovaný uvedl, že v rámci posouzení závažnosti předmětného jednání městský úřad vzal v úvahu, že fyzický útok byl mířen na ženu, která je obecně považována za osobu fyzicky slabší, než-li muž. Obecně platí, že muži v rámci jejich fyziognomie jsou fyzicky zdatnější, než-li ženy (viz průměrný poměr svalových vláken u mužů a u žen). Žalobce je osobou pracující v zemědělství, tedy osobou, která musí být dostatečně fyzicky zdatná (jeho práce není tzv. sedavým zaměstnáním). Krajský úřad je přesvědčen, že výše uvedené posouzení o obecně platné vyšší fyzické zdatnosti mužů proti ženám, nelze považovat za diskriminační, tak jak tvrdí žalobce. Správní orgány v rámci hodnocení závažnosti přestupkových jednání posuzují, i mezi kým k předmětnému jednání došlo, zda je to mezi mužem a mužem, mužem a ženou, dospělým a dítětem či mezi osobou mladší a starší. V předmětné věci k předmětnému jednání došlo mezi mužem a ženou a zároveň mezi sourozenci. Krajský úřad k tomuto konstatuje, že v případě, že by bylo správní rozhodnutí diskriminační, toto by se muselo projevit i na uloženém správním trestu. Žalobce dostal za fyzické napadení, v jehož důsledku došlo k ublížení na zdraví, pokutu ve výši 2.000 Kč. Podle žalovaného pokud by šlo o diskriminační rozhodnutí, nebyla by uložena pokuta při spodní hranici.
8. V replice žalobce uvedl, že trvá ve svém přesvědčení, že rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, ve spojení s rozhodnutím Městského úřadu Přeštice, vykazuje prvky libovůle. Dále žalobce navrhl důkaz výslechy všech tří jeho dcer a svým účastnickým výsledkem.
9. Napadený výrok rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. V dané věci soud konstatuje, že správními orgány provedené dokazování co do rozsahu, způsobu a hodnocení jednotlivých důkazů i právní posouzení případu bylo dle názoru soudu v souladu se zákonem. Žalobní námitky se shodují s odvolacími, tudíž se jimi zabýval již žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, přičemž soud považuje vypořádání se těmito námitkami ze strany žalovaného za správné.
11. Soud v dané věci neshledal, že by žalobci bylo zabráněno vyjadřovat se k podkladům rozhodnutí. Ze správního spisu je naopak zřejmé, že se žalobce vyjadřoval v průběhu řízení ústně i písemně.
12. Vyloučení některé věci ze společného řízení ze správního spisu nevyplývá, související věci byly naopak vedeny ve společném řízení, přičemž ohledně jiného, než právě projednávaného skutku došlo k odložení věcí, což je postup, který je souladný se zákonem.
13. Pokud jde o žalobcem namítanou formulaci v rozhodnutí správního orgánu, že správní orgán nemá „žádné zásadní pochybnosti o spáchání přestupku“, dle názoru je toto vyjádření synonymum, tedy má stejný smysl, jako formulace v § 3 správního řádu, podle něhož správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn skutkový stav bez „důvodných pochybností“.
14. Pokud jde o námitku, že tedy nebylo rozhodnuto ve správním řízení o důkazních návrzích, soud je toho názoru, že správní orgány se s návrhem žalobcem dostatečně, přezkoumatelným a logickým způsobem vypořádaly a soud se ztotožňuje s názorem, že policejní spis o skutku z 21. 2. 2024 nemůže být relevantní důkaz k události ze dne 30. 9. 2023.

15. K námitce nevěrohodnosti výpovědi matky a sestry žalobce, dle názoru soudu zhodnocení všech výpovědí správním orgánem prvního stupně bylo provedeno dostatečným způsobem a jsou z rozhodnutí seznatelné důvody, které vedly správní orgán k závěru o věrohodnosti sestry žalobce, nikoli jeho dcery.
16. Správní orgány dle názoru soudu správně zhodnotily výpověď J. P. jako nevěrohodnou. Vycházely zejména z okolnosti, že ve výpovědi této svědkyně se, na rozdíl od výpovědi svědkyně E. H., nacházely zásadní rozpory a současně bylo přihlédnuto k tomu, že J. P. je dcera žalobce, osoba mu nejen blízká, nýbrž také na něm závislá, když u něho bydlí a je jím vyživována. Příkladem rozporů v jejích výpovědích je např. okolnost, že nejprve před policií uvedla, že teta se držela za nos a babička volala záchrannou službu. Před správním orgánem však uvedla, že nic takového neví. Také přiznala, že se její otec s tetou hádali ještě po jejím odchodu s hotovou pizzou, takže není jisté, jestli vůbec byla přítomna vlastnímu přestupkovému jednání jejího otce.
17. Naopak paní H. s matkou vypovídaly podobně, avšak mezi jejich výpověďmi nejsou zásadní rozpory. Nadto E. H., byť jsou si s matkou samozřejmě blízkými osobami, na matce není nijak závislá, přijela jí pouze pomoci v rámci návštěvy.
18. Soud na základě uvedeného dospěl k závěru, že se v dané věci ze strany správních orgánů nejednalo o situaci, že by rozhodnutí bylo řádně nezdůvodněné a pouze by se správní orgány přiklonily k jedné nebo k druhé verzi. Dle názoru soudu z odůvodnění správních rozhodnutí je jednoznačně zřejmé, že byly dostatečně podrobně zkoumány a logicky zhodnoceny všechny čtyři výpovědi.
19. Výpověď E. H. a její matky byla dále podpořena i okolností, že skutečně byla přivolána záchranná služba a že došlo k ošetření paní H. ve smyslu lékařské zprávy, která byla sepsána nezávislou osobou a která potvrzuje zranění E. H. tak, jak o něm ona a její matka vypovídaly.
20. Pokud šlo o fotografie zranění, ohledně nich správní orgány správně uvedl, že nebyly přímo důkazem o spáchání přestupku, neboť pořizovány dodatečně a nejsou rozhodující pro daný případ, mají jen význam podpůrný. Rozhodující byla ona lékařská zpráva.
21. Na základě uvedených úvah soud zastává jednoznačný názor, že rozhodování správních orgánů nebylo vůči žalobci diskriminační z důvodu pohlaví, neboť správní orgány zmínily pouze při ukládání sankce, že žalobce se dopustil násilného jednání vůči ženě jakožto slabšímu jedinci, a přesto uložily pokutu na dolní hranici zákonné sazby, tudíž nelze postupu správních orgánů v tomto směru nic vytknout.
22. Soud neprováděl žalobcem navržené důkazy výpovědi žalobce, výsledkem svědkyň J. P., M. P. a nezl. J. P., všechny trvale bytem XA. R., ani vyžádáním policejního spisu o incidentu ze dne 21. února 2024 pro nadbytečnost. Pokud jde o účastnický výslech žalobce, tento byl dostatečně proveden ve správním řízení, žalobce neupřesnil, z jakého konkrétního důvodu považuje za potřebné opakování jeho výslechu a soud žádný takový důvod v průběhu řízení nezjistil.
23. Soud nevyhověl ani žalobcově důkaznímu návrhu výsledkem jeho dcer. Soud je neprováděl z toho důvodu, že dvě žalobcovy dcery vůbec nebyly přítomny incidentu mezi žalobcem a jeho sestrou, neboť v inkriminovanou dobu nebyly v místnosti, kde došlo k předmětnému přestupku, a nemohly by proto uvést o k přestupku žádné relevantní informace. Nejstarší dcera žalobce pak již byla vyslechnuta ve správním řízení, a rovněž by se tedy v jejím případě jednalo o opakování důkazu. Pro opakování výslechu této svědkyně nebyly žalobcem sděleny ani soudem zjištěny žádné konkrétní nové důvody.

24. Ohledně návrhu žalobce vzneseného ve správním řízení, tj. aby byl opatřován policejní spis o incidentu z 21. 2. 2024, tedy týkající se zcela odlišné události nastalé půl roku po spáchání přestupku, v tomto se soud ztotožňuje s názorem žalovaného, že nelze přičítat vinu za určitý přestupek na základě jednání v úplně jiné situaci, čase, místě. Události spolu nijak nesouvisejí.
25. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud žalobu zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř. s.
26. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s.ř. s.)

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s.ř. s.).

Plzeň 13. prosince 2024

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně